

AMB ÈMFASI

RAMONA PÉREZ

A F. Vagengheim, fill de nobles, és un home molt cultivat que creu en el progrés i la justícia i està segur que la via per arribar-hi és la Revolució. Quan ens el presenten, ens recorda els personatges i el món de Txékhov.

“Una época en la que la historia rusa parecía poder seguir otro curso, más apacible, más ilustrado, que el sombrío, terrible, por llegar” (pàg. 24)

Tot és un miratge que enlluerna Vagengheim: ho deixa tot, ofereix la seva vida a la Revolució, s’hi lliura, però el sistema el tria per condem-

nar-lo. És el 1934, té 43 anys, una dona molt estimada i una filla de quatre anys de les quals, sense saber-ho, s’acomiada per sempre. La Revolució disposa no solament d’una màquina de matar, sinó que també fa ús de la màquina d’esborrar la mort (pàg. 31).

Vagengheim és empresonat perquè els seus orígens el fan sospitos: fill de nobles, germà exiliat; res no té sentit, ell manté una fe cega en el Partit, adreça cartes a Stalin, té un bri d’esperança quan Gorki, “nuestro Voltaire soviético”, coneix el terrible indret que acull tants innocents i està segur que es farà justícia. A les seves cartes encoratja la dona i s’adreça a la filleta amb els mots més tendres. El “sistema” reconeixerà el seu error, això és segur, i mentrestant res

EL METEORÓLOGO
OLIVER ROLIN
LIBROS DEL ASTEROIDE
TRADUCCIÓ DE MIQUELAGUAYO
IL·L·D’ALEKSÉI FODÓSIEVICH VANGENGHEIM
186 PÀG. / 18,95€

no l’aparta dels estudis, de l’observació de la natura, d’aprendre d’altres companys il·lustríssims, ell accepta totes les humiliacions com quelcom secundari.

El nostre protagonista compareix captiveri amb un jove de quinze anys, ‘sospitos’ de tramcar la mort del secretari general del Partit a Ucraïna i d’Stalin. Aquest jove converteix el càstig en un període de formació, està envoltat de savis, esdevé deixeble privilegiat de lliçons de llengües, ciències naturals, matemàtiques, filosofia, literatura... Recordarà, per sempre, aquella biblioteca formada pels llibres dels homes que el sistema va apartar per tal d’eliminar-los.

L’evidència que res no aturarà la

tragèdia no ho és per al meteoròleg, que segueix essent, per sobre de tot, un bon militant comunista. La correspondència amb la dona s’atura; uns 20 anys després la filla rep un certificat de defunció “por peritonitis”. Existeix també un altre certificat; de fet, és tot molt grotesc i el cert és que al 1937 embarca, sense destí, amb mil cent quinze homes més.

L’estimada filla, la nina a qui adreça les il·lustracions que inclou aquest volum, deixa aquest món al gener del 2012 i d’aquesta manera posem fi a la història del meteoròleg.

Som davant un text fonamental, no només com a reconeixement històric, sinó també com a homenatge al coneixement com a finalitat a la vida. Una lectura imprescindible. ♦♦